

III. HLEDÁNÍ PRAVDY - 6. Co je církev?

Jestliže se Vám pod slovem církev vybaví nějaká církevní budova, nebo náboženská instituce, tak jste na omylu. České slovo církev je překladem řeckého slova “ekklesia”, jež znamená “shromáždění”. Když tedy Ježíš řekl apoštolům, že vybuduje svou církev, mluvil jednoduše o tom, že vybuduje svoje shromáždění.

“Řekl jim: 'A za koho mě pokládáte vy?' Šimon Petr odpověděl: 'Ty jsi Mesiáš, Syn živého Boha.' Ježíš mu na to řekl: 'Blahoslavený jsi, Šimone Bar-Jona (tj. synu Jonášův), protože ti to nezjevilo tělo a krev, ale můj Otec, který je v nebesích. A já ti pravím, že ty jsi Petr (řecky Petros, mužský rod: kus skály, kámen); a na té skále (řecky petra, ženský rod: skála) vybuduji svou církev (ekklesia = shromáždění) a brány podsvětí (hádes – říše duší zemřelých) ji nepřemohou...’” (Matouš 16:15-18 NS) Jak ukazuje řečtina, Ježíš zde ani náhodou neříká apoštolu Petrovi, že on je tou skálou, na které Ježíš vybuduje svou církev (shromáždění), kterou nepřemohou brány podsvětí. Bránou do podsvětí je smrt. Moc smrti má Satan (Židům 2:14). Podobně jako každý z nás, i apoštol Petr byl pouhý smrtelný člověk. Jak by tedy apoštol Petr, který několik desítek let poté zemřel, vůbec mohl být skálou, na které Ježíš vybudoval svou církev, tedy shromáždění z lidí všech generací, jež následovaly od 1. století po Kristu do dnes a které ještě budou následovat až do druhého příchodu Ježíše Krista na zem k poslednímu soudu, po kterém budou tito lidé žít s Bohem na věky v Jeho nebeském království?

Pouze ten, kdo zvítězil nad smrtí může určit, co je tou skálou, na které vybuduje svou církev, t.j. shromáždění těch, kterým dá vítězství nad smrtí. Apoštol Petr řekl shromáždění Židů o Letnicích o Ježíšovi: “Bůh ho ale vzkřísil a zprostil bolestí smrti, protože nebylo možné, aby ho držela ve své moci.” (Skutky 2:24 NBK) Apoštol Pavel napsal křesťanům do Korintu: “Když toto porušitelné tělo oblékne neporušitelnost a toto smrtelné oblékne nesmrtelnost, tehdy se uskuteční slovo, které je napsáno: 'Smrt byla pohlcena ve vítězství.' 'Kde je, smrti, tvé vítězství? Kde je, smrti, tvůj osten?' Ostnem smrti je hřích a mocí hříchu je Zákon. Budiž dík Bohu, který nám dává vítězství skrze našeho Pána Ježíše Krista.” (1. Korintským 15:54-57 NS) Apoštol Pavel napsal Timoteovi, jak nám Bůh dává vítězství nad smrtí: “Proto se nestyď za svědectví našeho Pána, ani za mě, jeho vězně, ale snášej spolu se mnou útrapy pro evangelium podle Boží moci. Vždyť on nás spasil a povolal svatým povoláním; ne podle našich skutků, ale podle vlastního předsevzetí a podle milosti, která nám byla dána v Kristu Ježíši před věčnými časy a která se nyní ukázala skrze příchod našeho Spasitele Krista Ježíše, který zničil smrt a skrze evangelium vyvedl na světlo život a nesmrtelnost.” (2. Timoteovi 1:8-10 NBK) Apoštol Pavel napsal křesťanům do Říma: “Nestydím se totiž za **Kristovo evangelium**, neboť je to Boží moc ke spasení každého, kdo věří, předně Žida, ale i Řeka.” (Římanům 1:16 NBK) “Vyznáš-li svými ústy Pána Ježíše a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen.” (Římanům 10:9 NBK) Ježíš zvítězil nad smrtí a dává vítězství nad smrtí (tedy spásu) i nám, pokud uposlechneme Jeho evangelium. Součástí uposlechnutí evangelia je m.j. i vyznání Pána Ježíše. Tedy totéž, co udělal Šimon Petr, když řekl Ježíšovi: “...Ty jsi Mesiáš, Syn živého Boha...” (Matouš 16:16 NS) Slovo Mesiáš (pocházející z hebrejštiny) a slovo Kristus (pocházející z řečtiny) mají význam “pomazaný” a označují Bohem pomazaného Spasitele a Pána Židů a pohanů (Skutky 10:34-43). Slovní spojení Syn živého Boha pak ukazuje na původ Ježíše Krista u Boha, na Jeho božskou podstatu a autoritu. Vyznání, že Ježíš je Pán, které se opírá o víru, že Boží Syn Ježíš zemřel za naše hříchy a vstal z mrtvých a které je doprovázeno pokáním z hříchů (tj. litováním a odvracením se od hříchů) a je završeno křtem na odpuštění hříchů ve jménu (tj. z autority) Ježíše (Skutky 2:36-41), je tou skálou, na které věčný Ježíš Kristus, jako moudrý stavitel vybudoval svou církev, t.j. shromáždění těch, kterým Bůh daroval věčný život. Když stavíme svou naději na stejné skále, pak jsme podobní moudrému staviteli a naší nadějí na věčný život v nebeském království nic neotřese (Matouš 7:24, Koloským 1:5, Titovi 1:2).

1) Ježíšova církev (shromáždění) v univerzálním smyslu: Bůh nabízí člověku dar spásy za podmínky uposlechnutí evangelia, t.j. přijetí Božích podmínek spásy. Ježíš, který tuto spásu učinil možnou svou obětí, je hlavou církve (shromáždění), o které se v Písmu rovněž mluví jako o těle (Koloským 1:18, 24). Každý člověk, který za svého života na zemi uposlechl evangelium Ježíše Krista způsobem, který je v souladu s Novozákonními Písmy Bible (Skutky 2:36-41 a Římanům 10:9), je Ježíšem přidán do Jeho církve (shromáždění). V Ježíšově církvi (shromáždění) jsou pouze spasení lidé, tzn. pouze skuteční křesťané. Ježíš je jejich Pastýř. Tato církev (shromáždění) se fyzicky neshromažďuje. Satan ji nepřemůže.

Ježíšova církev (shromáždění) v univerzálním smyslu:

- a) Existuje v nebi i na zemi - Římanům 1:7, 1. Korintským 1:2, Židům 12:18-24
- b) Pán přidává do ní, ty kdo jsou spaseni - Skutky 2:47
- c) Vstupuje se do ní křtem - 1. Korintským 12:13
- d) Jsou v ní všichni křesťané (svatí) – Římanům 1:7, Galatským 3:26-28
- e) Jsou v ní pouze spasení - 2. Timoteovi 2:19
- f) Má pouze jednoho Pastýře - Matouš 23:8, Jan 10:14, 1. Petrova 5:4
- g) Shromažďuje se pouze obrazně - Židům 12:23
- h) Brány podsvětí (smrt, jejíž moc má Satan - Židům 2:14) ji nepřemohou - Matouš 16:18

2) Ježíšova církev (shromáždění) v lokálním smyslu: Ti lidé, kteří přijali Boží dar spásy a kteří se vyskytují v určitém místě, se v souladu s Božím Slovem společně shromažďují v tomto místě (Skutky 2:41-42), resp. se připojují k již existující místní církvi (shromáždění) (Skutky 9:26), která plní funkce stanovené Bohem. V místní církvi (shromáždění) (např. církev v Korintu, církev v Římě atd.) nejsou všichni křesťané, ale pouze jejich část. V místní církvi (shromáždění) mohou být i pokrytci (3. Janova 9-10). V místní církvi (shromáždění) mohou být menší pastýři – starší (pokud pro to splňují kvalifikační předpoklady stanovené v Písmech – 1. Timoteovi 3:1-7, 1. Petrův 5:1-3). Místní církev (shromáždění) se fyzicky shromažďuje. Satan ji dokáže přemoci, pokud se členové místního shromáždění vzdálí od Boží pravdy (Jan 8:31-32, 34, 2. Janův 9).

Ježíšova církev (shromáždění) v lokálním smyslu:

- a) Omezena na konkrétní místo na zemi - Filipským 1:1
- b) Člověk se k ní může přidat - Skutky 9:26
- c) Vstupuje se do ní na základě souhlasu ostatních členů církve - Skutky 9:26
- d) Je zde pouze část křesťanů (svatých) - Efezským 1:1
- e) Jsou zde i někteří lidé, kteří "nejsou z nás" - 1. Janova 2:19
- f) Jsou zde menší pastýři - 1. Petrova 5:2
- g) Shromažďuje se fyzicky - 1. Korintským 11:18, 14:23, Židům 10:25
- h) Brány podsvětí (smrt, jejíž moc má Satan - Židům 2:14) ji mohou přemoci - Zjevení 3:1

3) Církev (shromáždění) je o duchovním vztahu individuálního křesťana k Bohu (člověka od Boha neoddelují jeho hříchy, protože je mu Bůh odpustil prostřednictvím Ježíše Krista). Tento vztah k Bohu se promítá rovněž do vztahu křesťana k dalším křesťanům a realizuje se v rámci místní církve (shromáždění). Tento vztah k Bohu lze plně realizovat pouze v místní církvi (shromáždění), která odpovídá vzoru místní církve (shromáždění) popsanému v Novozákonních Písmech Bible (dále jen "NZ"). NZ přikazuje křesťanům nezanedbávat společná shromáždění (Židům 10:25). Člověk, který přijal Krista v souladu s NZ a má možnost se shromažďovat v místní církvi (ekklesia=shromáždění) s jinými křesťany, ale bez závažného důvodu tak nečiní, nerespektuje Boží vůli, nemiluje Ježíše, protože nezachovává Jeho přikázání (Jan 14:15, Matouš 18:17).

Místní církev (shromáždění) vzniká vždy podle stejného vzoru, a to tak, že je hlášáno evangelium a lidé, kteří jej uposlechli se společně shromažďují k uctívání Boha (Skutky 2:36-42, 1. Korintským 11:20-29), spolupracují na šíření evangelia mezi ostatní lidi (Filipským 1:5, 1. Tesalonickým 1:8), řeší problémy hříchu mezi křesťany (1. Korintským 5:1-5) a plní další funkce stanovené Bohem. Nezáleží na tom, zda místní církev (shromáždění) vznikla tímto způsobem v 1. století nebo 21. století po Kristu, pokud následuje vzor v Božím Slově v NZ, je to Ježíšova církev.

Protože každý křesťan, ať je kdekoliv na zemi, který respektuje a poslouchá autoritu Božího Slova v NZ má stejného Pána a Spasitele Ježíše Krista (který je jeho jedinou hlavou a jediným prostředníkem ve vztahu k Bohu), může svůj vztah k Bohu na úrovni místní církve (shromáždění) realizovat v kterékoliv místní církvi (shromáždění), která odpovídá vzoru místní církve (shromáždění) popsanému v NZ (Skutky 11:25-26, Skutky 20:6-7). Křesťané v takových místních církvích (shromážděních) jsou totiž sjednoceni na pravdě Božího Slova v NZ. Pravda Božího Slova zjeveného Duchem Svatým je jediným základem, na kterém lze budovat jednotu mezi křesťany všude na celém světě (Efezským 4:3-6). Ekumenismus, který pomíjí pravdu Božího Slova jako jediný základ pro jednotu mezi křesťany a staví na vzájemné toleranci různých církví, které mají odlišná učení, a to i ve zcela zásadních věcech, je falešnou cestou, která nejenom že k jednotě nikdy nemůže dospět, ale navíc bude mít zhoubné důsledky, pro své následovníky (2. Tesalonickým 1:7-10, 2:9-12).

Všichni členové místní církve (shromáždění) dle NZ vzoru jsou si bratry a sestrami v Kristu (Matouš 23:8, 1. Petrův 5:1-3), neexistuje třída profesionálních kněží a laiků, ale všichni křesťané jsou kněžími Bohu a každý z nich přináší Bohu duchovní oběti (1. Petrův 2:5, 9, Zjevení 1:6), které spočívají ve svatém životě (Římanům 12:1). Mezi křesťany v místní církvi (shromáždění) a Bohem je pouze jediný prostředník a to Ježíš Kristus (1. Timoteovi 2:5). Křesťané v místní církvi (shromáždění) dle NZ vzoru si spravují všechny záležitosti výlučně sami (autonomie), a to pouze v souladu s Boží vůlí v NZ (1. Petrův 5:1-3, Zjevení 1:4-3:22). Místo, kde se místní církev (shromáždění) schází není rozhodující (Jan 4:21, 24, Skutky 7:48, 17:24).

Dle NZ místní církev (shromáždění) není součástí žádné pozemské církevní organizace nebo hierarchie sdružující nebo zastřešující jiné církve a o její vnitřních záležitostech nerozhoduje nikdo vně dané místní církve. Někteří lidé nesprávně vykládají Skutky 15 a z toho činí závěry, které odporují tomu, co jsem uvedl v předchozí větě. Ve Skutcích 15 se mluví o lidech z Judska (těch, co uvěřili v Ježíše ze strany farizeů, tzv. judaisté), kteří učili křesťany pohanského původu (v církvi v Antiochii v Sýrii), že se musí dát obřezat a dodržovat Mojžíšův zákon, aby je Bůh spasil. Toto svoje učení, které je v přímém protikladu s učením Ducha Svatého tak, jak jej zjevil prostřednictvím apoštolů, importovali tito judaisté ze své domovské církve (v Judsku) do církve v Antiochii (v Sýrii), kde v té době učili Boží Slovo apoštol Pavel a Barnabáš. To nutně vedlo ke střetu mezi apoštolem Pavlem a Barnabášem na straně jedné a judaisty na straně druhé. Judaisté totiž zasívali neklid, zmatek svár a rozkol mezi křesťany v Antiochii. Situace se vyhrotila natolik, že církev v Antiochii vypravila m.j. apoštola Pavla a Barnabáše, aby šli s touto otázkou za apoštoly a staršími do Jeruzaléma (v Judsku). Apoštol Pavel a Barnabáš opětovně narazili na judaisty, tentokrát v církvi v Jeruzalémě. Apoštolové a starší se sešli, aby tuto věc zvážili, přičemž došlo k velké rozepři vyvolané falešným učením judaistů. Posléze Duch Svatý prostřednictvím apoštola Petra a Jakuba dal odpověď na tuto otázku (Skutky 15:7-21). “Potom apoštolové a starší s celou církví usoudili, že pošlou muže, které mezi sebou vybrali, s Pavlem a Barnabášem do Antiochie. Poslali Judu zvaného Barsabáš a Silase, přední muže mezi bratřími. Po nich poslali tento list: 'Apoštolové a starší, vaši bratři (var.: a bratři), bratřím z pohanů v Antiochii, Sýrii a Kilikii pozdrav. Doslechli jsme se, že vás někteří, kteří vyšli z nás, zneklidnili svými slovy a zmátli vaše duše, když říkali, že je třeba dát se obřezat a zachovávat Zákon, ačkoliv jsme jim to nenařídili. Došli jsme k jednomyslnosti a usoudili jsme, že vybereme muže, které k vám pošleme s našimi

milovanými Barnabášem a Pavlem...Neboť tak usoudil Duch Svatý i my, že nebudeme na vás klást žádné jiné břemeno než tyto nezbytnosti: zdržovat se masa obětovaného modlám, krve, masa zardoušených zvířat a smilstva. Jestliže se těchto věcí budete chránit, dobře uděláte. Buďte zdraví.” (Skutky 15:22-25, 28-29 NS) Proč poslala církev v Antiochii (v Sýrii) apoštola Pavla a Barnabáše do církve v Jeruzalémě (v Judsku)? Protože bylo potřeba, aby byl problém vyřešen tam, kde vznikl a odkud se šířil. Falešné učení judaistů bylo konfrontováno a vyvráceno učením Ducha Svatého, na Jehož stranu se postavili křesťané v církvi v Jeruzalémě a výsledkem byl dopis křesťanům pohanského původu vysvětlující, jak došlo k tomu, že problém vznikl (doslechli jsme se...vyšli z nás...zmátli vaše duše... ačkoliv jsme jim to nenařídili) a napravující problém (usoudil Duch Svatý i my, že nebudeme na vás klást žádné jiné břemeno než tyto nezbytnosti...). Šlo zde tedy pouze o napravení vzniklého problému v místě jeho vzniku, nikoliv o vzor nějakého ústředního orgánu (koncilu, rady, synodu, setkání, sněmu biskupů z různých církví) zastřešujícího různé církve, resp. vzor centrálního řešení teologických otázek pro všechny věřící. Důkazem jsou nejednom verše, které mluví o tom, že starší (t.j. biskupové, řecky episkopos – dohlizitel, strážce - 1. Timoteovi 3:2, viz. též episkopeo – dohlížet, strážit - 1. Petrův 5:2) se mají starat, o křesťany v místní církvi, nikoliv jim panovat (1. Petrův 5:2-3), ale hlavně verše ve Zjevení, kde Ježíš diktuje dopis sedmi místním církvím v Asii. Každé z nich adresuje poselství platné pro její situaci. Každé z nich dává určité pokyny (Zjevení 1:4-3:22). Ježíš neadresuje dopis žádnému ústřednímu orgánu zastřešujícímu různé církve a už vůbec ne nějakému papeži, aby dohlédl na nápravu v místních církvích. Centralizovaná organizace církví je lidský výmysl, jehož následkem je snadné šíření falešných nauk z ústředí mezi všechny věřící.

Dle NZ při shromáždění místní církve mají ženy mlčet (1. Korintským 14:34-35), v tom smyslu, že nemají učit muže, nemají vykonávat autoritu nad muži (1. Timoteovi 2:12). K tomu lze uvést, že všichni křesťané jsou Božími dětmi. V Kristu není rozdíl mezi ženou a mužem, podobně jako není rozdíl mezi svobodným a otrokem nebo Židem a pohanem (Galatským 3:26-28). Bůh však stvořil své dílo podle určitého řádu. Jako prvního člověka stvořil muže Adama a teprve poté, z něj a pro něj stvořil pomoc jemu rovnou v podobě ženy Evy (1. Mojžíšova 2:18-23). Bůh dal muži za úkol pracovat, zabezpečovat a vést svou rodinu, zatímco ženě přivádět na svět nové potomstvo (1. Mojžíšova 3:16-19). Tento řád se promítá i do řádu při uctívání Boha, podle kterého nemají ženy vykonávat autoritu nad muži (viz. i 1. Korintským 11:1-16). To v žádném případě neznamená podřadné postavení ženy v křesťanství. Bůh prikazuje manželům: “Muži, milujte (agapao) své ženy, jako i Kristus miloval (agapao) církev a vydal sám sebe za ni...” (Efezským 5:25 NBK) Řecké slovo “agapao” neznamená emocionální lásku, ale lásku vůle (pro kterou se člověk dobrovolně rozhodl). Jde o usilování dobra druhých. Takovou lásku měl Ježíš k nám, když zemřel za naše hříchy na kříži. Manžel, který takto miluje svou manželku je ochoten za ní zemřít. Z výše uvedených důvodů Bůh nedovoluje, aby ženy při Bohoslužebním shromáždění učili nebo kázali, případně jiným způsobem vykonávaly autoritu nad muži.

Dle NZ místní církve není primárně charitativní organizací. Primárně je účelem místní církve uctívání Boha (1. Korintským 11:20-26), konání Jeho vůle (Efezským 1:22), učení Božího Slova a šíření evangelia o spáse (Matouš 28:18-20, Filipským 4:15, 1. Tesalonickým 1:1, 8), jehož přijetí nebo nepřijetí má věčné důsledky pro každého člověka. V NZ je autorita pro to, aby místní církve finančně pomohla potřebným, ale pouze těm, kdo jsou křesťany (Skutky 11:29, Římanům 15:26, 1. Korintským 16:1, 2. Korintským 8:1-5, 9:1, 12, Galatským 2:10). V NZ není žádná autorita pro to, aby místní církve používala finanční prostředky pro charitativní činnost pro ty, kdo nejsou křesťany. Individuální křesťané mohou pomoci potřebným bez ohledu na to, zda se jedná o křesťany nebo nekřesťany, přátele nebo nepřátele (Římanům 12:20, Galatským 6:10). Omezujícím kritériem je, že tak má být učiněno ve jménu Pána Ježíše, t.j. v souladu s tím, co On autorizoval v NZ (Koloským 3:17). Pokud by individuální křesťan měl pochybnost s ohledem na okolnosti případu, zda po něm požadovaná finanční

pomoc bude použita k účelu, který je v souladu s Písmem, např. nasycení hladového, tak by se měl ujistit, že nebude zneužita, např. na zakoupení alkoholu nebo cigaret, tím, že místo peněz dá potřebnému něco k jídlu (případně pro něj nějaké jídlo zakoupí v obchodě). Výše uvedené omezující kritérium rovněž vylučuje pomoc lidem, kteří jsou očividně zdraví, nic jim nebrání v tom, aby pracovali, ale místo toho žebrají od kolemjdoucích peníze (2. Tesalonickým 3:10).

V NZ schází autorita proto, aby místní církev vynakládala finanční prostředky na sportovní nebo společenské akce, případně na jakýkoliv jiný účel, který není v souladu s Písmem, např. na pohoštění lidí, kteří přijdou na Bohoslužbu, studium Bible, atd.

NZ vzoru místní církve (shromáždění) neodpovídá např. Katolická církev, protestantské církve nebo Svědkové Jehovovi.

Ježíš řekl, že vybuduje svou církev a brány podsvětí ji nepřemohou. Přemýšlejte o své církvi. Odpovídá vzoru církve v NZ, kterou vybudoval Ježíš nebo ji "vybudovali" lidé? Pokud hledáte odpovědi na své otázky ohledně církve, rád Vám s tím pomůžu. E-mail: hodanko@volny.cz , mobil: 731 102 709, www.viravboha.cz , Robert Hodanko